

A legjobb képeket még nem készítettem el...

Beszélgetés Móser Zoltán fotóművésszel

Visszhang: Hogyan lett fotóművész?

Móser Zoltán: Sohasem akartam az lenni. Csak úgy rámfogták, és rajtam maradt. En csak kaptam egy fényképezőgépet, és elkezdtem fényképezni.

Visszhang: Akkor mivel foglalkozik valójában?

M.Z.: Magyar-történelem szakos vagyok. A Pázmány Péter Egyetem bölcsészkarán esztétikát és fotóelméletet tanítok.

Visszhang: Erre a pályára készült?

M.Z.: A szüleim geológust vagy építésszt akartak belőlem nevelni. Reálgimnáziumba jártam, de magyarból voltam a legjobb.

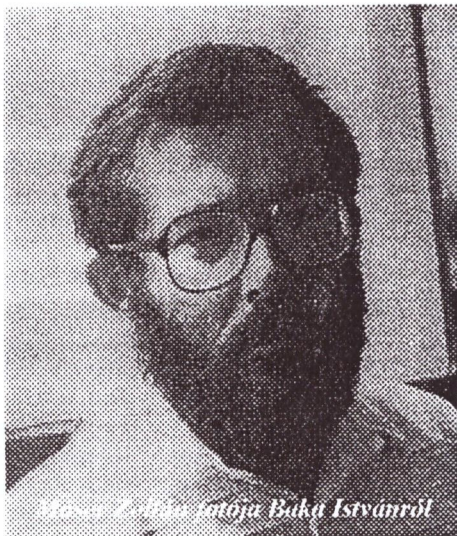
Visszhang: Előadásában hallottuk, hogy a fákban is emberekre ismer.

M.Z.: Igen. Azokat a képeimet fajellemrajzoknak nevezzem; a lombjavesztett fákban mindenféle formákat lát-

tam.

Visszhang: Mikor állította ki képeit először?

M.Z.: 1968-ban. Az első fotókiállításom Erdélyről

Móser Zoltán fotója Báka Istvánról

szólt. Ezek közül a képek közül ma már egyetlen egyet sem állítanék ki, de született belőlük egy könyvem.

Visszhang: Milyen céllal járt Erdélyben 1968-ban?

M.Z.: Felfedezni akartam magamnak Erdélyt, hiszen semmit sem tudtam róla

addig. Valójában nem Erdélyt, hanem a történelmi Magyarországot akartam megismerni.

Visszhang: Hogyan sikerült első találkozása a fényképezőgéppel?

M.Z.: Nem a fényképezőgép, hanem a fényképész szeme a fontos. Azt szoktam mondogatni, hogy a legjobb képeket még nem készítettem el.

Visszhang: Írókat, költőket fényképez. Ki a kedvenc költője?

M.Z.: Nagyon sok van: Illyés Gyula, Kormos István, Nemes Nagy Ágnes,

Weöres Sándor. De ha mégis választanom kell, akkor Vörösmarty Mihály.

Visszhang: Miért fényképez diplomromokat?

M.Z.: Romokat fotózok, mert arra vagyok kíváncsi, sikerült-e lefényképeznem úgy, hogy megmutassam

bennük az ép egészet.

Visszhang: Mikor érte el első igazi sikerét?

M.Z.: Aki sikerre dolgozik, az látszatember vagy kókler. Ezért sohasem voltam magammal elégedett.

Visszhang: Van példaképe?

M.Z.: A két Gyula. László Gyula és Illyés Gyula. Noha meghaltak, látom őket ma is, és tudom, hogy figyelnek. László Gyulától, aki fele tudomány és fele fantázia volt, megtanultam, hogy úgy kell jól írni, hogy leír az ember tíz oldalt, majd kilencet eldob a szemébe. Ez a fotózásra is igaz. Minden alkotónak magának kell cenzúráznia önmagát, fel kell állítania egy mércét. Mindig egyre többet és jobbat kell teremtenie. Az ember lusta, mert nagyon jót akar elérni nagyon kevés munkával, de ezt csak komoly erőfeszítéssel lehet. Gyakran van úgy, hogy a sok munka ellenére is kicsi a siker. De azt tudom, hogy amit fényképeztem, az nem kint van, hanem bent, nem a látszat, hanem a lényeg.

**Kovács Erzsébet,
Miculescu Simona**